

EVIGT LIV ER AT KENDE GUD OG HANS SØN JESUS KRISTUS

NUMMER 8 | 15. APRIL 1922 | 71. AARGANG

JESUS KRISTUS I GETHSEMANE HAVE.

Evangelisten Matthæus meddeler os, at da Kristus og hans Disciple havde sunget Lovsangen, gik de ud til Oljebjerget og kommer til en Gaard, som kaldtes Gethsemane, hvor der var en Have, i hvilken han gik ind med sine Disciple. Men ogsaa Judas, som forraadte ham, kendte Stedet; thi Jesus samledes ofte der med sine Disciple. Og Jesus siger til dem: »Sæt Eder her, medens jeg gaar derhen og beder.« Og han tog Peter og Zebedæus's to Sonner, Jakob og Johannes, med sig, og han begyndte at bedroves og forfærdes og svarlig at ængstes. Da siger han til dem: »Min Sjæl er dybt bedrovet indtil Doden; bliv her og vaag med mig; bed om ikke at falde i Fristelse.«

Og han rev sig los fra dem, saa meget som et Stenkast, og faldt ned paa Jorden paa sit Ansigt og bad om, at den Time maatte gaa ham forbi, om det var muligt; og han sagde: »Abba Fader! alting er Dig muligt; tag denne Kalk fra mig; dog ikke hvad jeg vil, men hvad Du vil!« Og han kommer til Disciplene og finder dem sovende, og han siger til Peter: »Simon, sover Du? Kunde Du ikke vaage én Time med mig?

Vaag og bed, at I ikke skal falde i Fristelse! Aanden er vel redebon, men Kodet er skrøbeligt!« Han gik atter anden Gang hen, bad og sagde: »Min Fader, hvis denne Kalk ikke kan gaa mig forbi, uden jeg drikker den, da ske Din Vilje!« Og han kom og fandt dem atter sovende, thi deres Øjne var betyngede, og de vidste ikke, hvad de skulde svare ham. Og han forlod dem og gik atter hen og bad tredje Gang og sagde atter det samme Ord: »Fader, vilde Du dog tage denne Kalk fra mig! dog ske ikke min Vilje, men Din!«

Men en Engel fra Himmelen viste sig for ham og styrkede ham. Og da han var i Dodsangst, bad han heftigere, men hans Sved blev som Blodsdraaber, der faldt ned paa Jorden.

Og da han stod op fra Bonnen og kom til Disciplene, fandt han dem endnu sovende, og han sagde til dem: »Sover I fremdeles og hviler Eder? Det er nok; Timen er kommen; se, Menneskesonnen forraades i Synderes Hænder. Staa op, lad os gaa; se, han, som forraader mig, er nær; bed, for at I ikke skal falde i Fristelse.«

Gethsemane Have og Golgathas Hoj ligger saa tæt sammen i Herrens Liv saa vel som i de Troendes Bevidsthed, saa de slet ikke kan undvære hinanden.

Gethsemane betyder Oljeperse. Det var Navnet paa en lille Mark, paa hvilken der var en Frugthave, og som laa ved Oljebjergets Fod. Muligvis fandtes der ikke blot Oljetræer, men tillige Figentræer, Granatæbletræer og maaske andre Træer og Buske i den. Der ligger endnu en lille Have af dette Navn der i Nærheden, men Forskere mener, at vort Gethsemane laa lidt længere mod Nord. Efter Josefus var der en Overflod af saadanne Haver eller Parker rundt om Jerusalem paa Kristi Tid. Efter Navnet at dømme saa maa der jo tillige have været en Perse, i hvilken man kunde udpresse Saften af Oljetræets Frugter. Om den endnu var der, eller blot tidligere havde været der, gør intet til Sagen. Navnet er lige betegnende, og hvad der har Betydning for os, er dette, at her traadte vor Frelser Persekarret, og han traadte det alene. Dette Billede med Persen findes paa flere Steder i Skriften. Det udtrykker

Saadan var Jerusalem, da Jesus Kristus holdt sit sidste og mest betydningsfulde Indtog i Staden med Folkets Bifald og Hosianna Raab, hvilket paaskyndede den afgørende Kamp med Dødens og Helvedes Magter og hans endelige Triumf.

Guds Straffedomme over de Ugudelige. Se Es. 63: 3.; Begr. 1: 15.; Aab. 14: 19.—20. Det er Billedet af Vinpersen, som er brugt, og den røde Vin, Druesaften, bliver et Billede paa det udgydte Blod. Da Jesus, billedlig talt, traadte Persen i Gethsemane, sivede Blodet ogsaa fra hans Svedporer.

Haven har faaet en fremtrædende Plads i Guds Riges Historie. Vore første Forældre blev sat i Paradisets Have for at dyrke og vogte den. I den Have stod Livets Træ og Kundskabens Træ. I den Have mødte vore Stamforældre første Gang Lucifer og lod sig overvinde af ham, men i Gethsemane Have vandt Frelseren en herlig Sejr. Hvad den første Adam havde tabt for sig selv og Slægten, det genvandtes ved Jesus Kristus, Guds eenbaarne Søn. For at gøre Guds Vilje gik han ind i Haven, og for at gøre Guds Vilje gik han igen ud af Haven. Det vedblev at være hans Maal at gøre Faderens Vilje, selv naar denne Vilje knuste ham. Det var den fuldkomne Lydighed og derfor det fuldkomne Offer, som alene kunde genvinde os det tabte Paradis. Endnu gemmer »Slangen« sig i vore Haver og Parker her paa Jorden, men han kan ikke skade den, som holder sig nær til Kristus.

Jesus kom til den ham og hans Disciple velkendte Have maaske omtrent Kl. 10 Aften. Fuldmaanen lyste over Stedet, og de løvtætte Træer kastede deres Skygger over Gange og Græsplæner. Uden om Haven var en Mur, og gennem denne førte en Laage. Straks ved Indgangen lod han de otte blive tilbage. »Sæt Eder her, medens jeg gaar derhen og beder,« siger han. »Han elskede sine egne og elskede dem indtil Enden.« Som sandt Menneske satte Jesus Pris paa Disciplenes Nærværelse nu i hans svære Time. Men de var for svage til at gaa længere med ham. Der var imidlertid tre, som kunde følge ham længere, Peter, Jakob og Johannes. De ud af Flokken havde været med ham ved Jairus's Datters Opvækkelse, de havde været med ham paa Forklarelsens Bjerg. Den Gang havde de været Øjenvidner til hans Majestæt, nu skulde de tillige være Øjenvidner til hans dybe Fornedrelse og heftige indre Kamp. De var de stærkeste, derfor skulde de bære mere

af den tunge Prøvelse med ham. Og nu begyndte Ængstelsen og Bedrøvelsen at vælte stærkt ind over ham. Den kom i Bølgedrag. Vi har læst om Vesterhavet ved Jyllands Vestkyst under Stormen. Først er det ganske stille i Luften, medens dog svulmende Dønninger begynder at rulle ind mod Kysten. De bliver højere og højere, begynder at blive krusede paa Toppen, og Vindstød farer hen over dem. Det blæser stærkere og stærkere, Bølgerne bøjer nu Kammen forover, og de vælter sig som hvide Braadsøer over efter hinanden. Stærkest er Brændingen ind over Revlerne og op mod Kysten. Naar det er allerværst, kommer der tre Gange tre paa hinanden følgende Bølger, de bliver større og større, den sidste er den største af dem alle. Denne Naturbeskrivelse er et godt Billede paa Frelserens Sjælsstorm hin Torsdag Nat. Allerede ved Nadverbordet begyndte Dønningerne fra Dybet at melde sig. Disciplenes Trætte om, hvem der skulde være den største, var maaske som en lille Krusning, der pisker lidt Skum op paa en ellers stille Solskinsdag. Mesterlig forstod han at stille den Krusning og vise sine lærvillige Disciple, hvormed og hvorledes de i Fremtiden skulde overvinde saadanne Forstyrrelser paa deres Vej. Han toede deres Fødder og viste dem derved saavel ved Gerning som ved Ord, hvori det raadende Princip i Guds Rige bestaar: *I selvopofrende og tjenende Kærlighed.* Kunde vi blot modtage og øve den Lærdom, som de gjorde det. Saa vilde mange unyttige Trætter kvæles i Fødslen, megen ødelæggende Bitterhed aldrig blive til. — Men saa kom Dønningerne fra Dybet. Det var først Paamindelsen om Judas's Forræderi. Den varslede om det nær forestaaende. Siden blev Dønningen endnu stærkere. »Denne Verdens Fyrste kommer, og han har slet intet i mig,« siger Jesus. Da de gaar over Kedron, rykkede Uvejret endnu nærmere, han saa, han følte det komme. Satan stod for Døren med sin Sigte, Krusningerne strøg henover den urolige Flade, og Uvejret begyndte. Efter Indgangen i Haven følte han, at nu vilde det ret bryde løs. »Han begyndte at bedrøves og forfærdes og svarlig at ængstes.« Det gærede voldsomt i hans Sind, hans Legeme skælvede, og han gennem-

bævedes i sin inderste Hjærterod: »Min Sjæl er dybt bedrøvet indtil Døden; bliv her og vaag med mig; bed om ikke at falde i Fristelse.« Endnu var de tre hos ham, endnu kunde han udøse sit Hjærte for dem. — I øvrigt var det indholdstunge Ord: »Bedrøvet indtil Døden.« Jesus plejede jo aldrig at overdrive, især naar han talte om sig selv. Han kunde vel benytte sig af en Slags Overdrivelse i Ord-Billeder, hvorpaa Bjælken i Øjet og den slugte Kamel er Eksempler. Men hertil er dog tillige at bemærke, at var Billedet drastisk, saa var Sagen, det betegnede, ikke overdrevet. Men her talte han ikke i Billeder, her talte han ligefremme Ord. Og den ligefremme Mening bliver saa denne, at Bedrøvelsen var saa stor, at den var ved at nedbøje ham i Døden. Vi har hørt om Mennesker, som er døde af Sorg. Nogle tæredes ligesom hen, andre segnede med det samme. Men vi er svage, han var stærk. Vi er syndige, af Synden svækkede Mennesker; han var det fuldkomne Menneske og usvækket. Saa meget større maa derfor Sorgen have været, naar den kunde true ham med Døden. Vi er Mennesker blot, han var tillige sand Gud. Dette sidste holdt ham oppe.

Vi ser kun alt, ogsaa Døden, i en Taage, han saa det hele klart.

Dog blev det værre endnu. Han gik frem, siger Matthæus og Markus; han rev eller sled sig fra dem, siger Lukas, saa meget som et Stenkast. Han gik frem, Guds frivillige Offerlam; han sled sig fra dem, den skælvende dødstrætte Kæmpe. Han lagde sig paa sine Knæ, siger Lukas; han faldt ned paa Jorden, siger Markus; han faldt paa sit Ansigt, siger Matthæus. Hvor naturtro i Grunden! Han faldt paa Knæ, ydmygt bedende, men Vægten knugede ham dybere og dybere, indtil han laa udstrakt som en Orm og vred sig i Støvet. Han traadte »Persekarret« alene for os. »Visselig, han har taget vore Sygdomme paa sig og baaret vore Smerter; men vi agtede ham for plaget, slagen af Gud og gjort elendig. Men han er saaret for vore Overtrædelser og knust for vore Misgerninger; Straffen er lagt paa ham, at vi skal have Fred, og vi har faaet Lægedom ved hans Saar.« (Esajas 53: 4., 5.).

Var det da underligt, at han knugedes i Støvet under en saadan Byrde? Havde han ikke baaret den, vilde han ikke været en Forsoning for den ganske Verdens Synder (1. Joh. 2: 2.). Han kunde da ikke nu være vor Talsmand hos Faderen, og nu »kan han fuldkomment frelse dem, der kommer til Gud ved ham, efterdi han lever altid til at gaa i Forbøn for dem.« (Heb. 7: 25.).

At det var svært, uendelig svært for Jesus, det ser vi desuden af hans Bøn: »Abba Fader, alting er Dig muligt; tag denne Kalk fra mig; dog ikke hvad jeg vil, men hvad Du vil!« Her støder vi igen paa et nyt Under: To Viljer, som gør sig gældende. En Vilje, som vil undgaa det svære, og en Vilje, som vil gøre det, blot den kan vide sig i Overensstemmelse med Faderens Vilje. Det var en Strid mellem den menneskelige Vilje og Guddomsviljen. Vi véd, at han som sand Gud og sand Menneske er bleven vor Frelser, at han som sand Gud og Menneske i én Person her udviste fuldkommen Lydighed, og at han derved vandt os Frelsen, og saa vil vi helst bøje os og tilbede. Tre Gange maatte han kæmpe det igennem, med lidt Ro mellem hver Gang, og saa var Sejren vundet. Men den kostede ham blodig Sved, og saa dybt blev han bøjet under den, at Faderen maatte sende ham sine Engle til at styrke ham. Hvorledes styrkede de ham saa? Formodentlig ved at foreholde ham den herlige Sejr med Opstandelsens Vinding. Saaledes plejede han jo selv at styrke baade sig selv og sine Disciple, naar han tidligere havde talt til dem om denne bitre Stund.

Saaledes stred og saaledes sejrede vor Ypperstepræst. Derfor hedder det om ham i Heb. 5: 7.: »Han, som i sit Køds Dage med stærkt Raab og Taarer frembar Bønner og ydmyge Begæringer til den, der kunde frelse ham fra Døden, og blev bønhørt i sin Angst, og saaledes, endskønt han var Søn, lærte Lydighed af det, han led, og efter at være fuldkommet blev Aarsag til evig Frelse for alle dem, som lyder ham, idet han af Gud blev kaldt Ypperstepræst efter Melkisedeks Vis.« Skønnere Forklaring af, hvorledes Jesus blev bønhørt, og hvad han

vandt, er der vist næppe i den hellige Skrift. Og dog føjer Forfatteren til: »Herom har vi meget at sige, og det er vanskeligt at forklare, efterdi I er blevet sløve til at høre.« Lad os blot tilføje: For saa vidt han bad om, at Kalken maatte blive taget fra ham, blev han jo ikke bønhørt; men for saa vidt han bad, at Faderens Vilje maatte ske, blev han bønhørt, og han fik Kraft til at fuldføre denne Vilje. Rolig, fattet og tillidsfuld gaar han nu Resten af sin Lidelsesvej. Kun én Gang endnu blev Kampen ham haard, og da var den aller haardest, da han raabte: »Min Gud! min Gud! hvorfor har Du forladt mig?« Men selv da beder han ikke om at blive fritaget. Men det véd vi, og det burde komme til at staa klart for enhver, at kunde der være givet os nogen anden Vej til Frelse end over Golgatha, saa var det sket. Og naar Gud ikke her sparede sin egen Søn, saa vil han heller ikke spare os eller nogen anden, om vi søger en anden og selvstændig Frelsesvej. Lad os derfor tilbede, takke og med Glæde vandre den Vej, han beredte os. Falder saa end denne Vej ogsaa for os gennem et lignelsesvis talt personligt Gethsemane, saa lad os dog blive paa den, thi den er sikker.

Lad os for et Øjeblik betragte Jesus Forhold til sine Disciple under Sjælekampen i Gethsemane.

Hvilken Omhu han viste for sine Disciple i denne for ham saa svære Time. Ingen Forsømmelse, ingen Bitterhed, ingen Utaalmodighed mod dem. End ikke Judas, som helt tog fejl af Mesteren og forraadte ham, blev modtaget med et uvenligt Ord. Det er idel Kærlighed, han viser dem, den ømmeste Omsorg. Hver eneste én har han Øje for. Den mindre stærke bliver skaanet, og den mest udsatte bliver plejet med særlig Omhu. Den mest udsatte var nok Peter, thi den falske Selvtillid havde ytret sig stærkest hos ham. Om de end alle forargedes, vilde han dog aldrig forarges, havde han sagt. Blev han end ene tilbage, vilde han gaa i Døden med ham. Men ogsaa Jakob og Johannes var stærkt udsatte. De havde jo for kort Tid siden sagt, at de nok kunde døbes med hans Daab og tømme Kalken med ham. De fik nu alle tre Lov at prøve, hvad

deres Kraft var værd, da det gjaldt. Bedrovede og betyngede kunde de ikke engang holde Øjnene aabne. Mens han stred haardest, sov de. Hvor let kunde Djævlen have overvældet dem, om Jesus havde ladet dem ene. Men han lod dem ikke ene. Hvert Øjeblik, han kunde afse, viede han dem. Hvad Kraft, han havde tilovers eller han maaske havde tilkæmpet sig, anvendte han paa dem. »Simon, sover Du? Kunde Du ikke vaage en Time med mig?« og til dem alle: »Vaag og bed, at I ikke skal falde i Fristelse! Aanden er vel redebon, men Kodet er skrøbeligt!« Der ligger vel Bebrejdelse, men ikke utaalmodig eller vred Bebrejdelse i disse Ord. Det er meget mere en kærlig Manen til Aarvaagenhed og Agtpaagivenhed. Al den Undskyldning, han kan finde, yder han dem. De er svage, men ikke egentlig utro, i Grunden er de villige, siger han. Hvilken Kærlighed, hvilken Ømhed! Kvægede den saa deres Hjærte? Hvor kunde den andet? Og hvad den ikke gjorde da, det vilde den sikkert gøre mange, mange Gange siden efter.

Vi bliver saa let utaalmodige, naar lidt gaar os imod. Vi har saa vanskeligt ved at lide lidt for hans Skyld. Og hvad er det saa, vi maa lide, mod det han led? Lad os huske dette, naar vi bliver trætte paa vor Vandring og under vor Gerning her nede. Lad os huske det i Dødens Stund. Kunde han komme sine til Hjælp i sin sværeste Time, hvor meget mere da nu i sin Herlighed og Magts Fylde. Han led for os, han stred for os, ikke for at lade os ene, men for at vinde os og bevare os. Dette lærer vi ogsaa i Gethsemane ved at se paa Jesu Forhold overfor sine Disciple under den svære Kamp.

SÆDEFRØET.

Verdens syv Underværker er paa ingen Maade Verdens mest beundringsværdige Ting.

De fleste og allerstørste Undere finder vi i ganske almindelige Ting, som vi daglig har for Øje.

Blandt disse er Sædefrøet det mest forunderlige og hemmelighedsfulde i hele Universet.

Betragt et Æbletræ, Stammen med dets ordnede, samlede Grene, Lovet med dets Aarer, dets fine, smukke Blomster og dets røde Frugt, alt dette var samlet i et lidet, brunt, haardt Frø. Aabner Du Frøet, vil Du ikke se andet end en hvidagtig Substans; og dog er denne Substans i Besiddelse af Kræfter lige saa sælsomme som Tanken, det ejer en Plan, som kan skabe et nyt Træ.

Udefra hører Du Hanerne give sit hæse Hanegal, omtrent alle den samme Tone, én Gang var denne i Ægget.

Tænk paa dette Æg med sin Blomme og Hvide, potentielt indeholdende en bestemt Kalden, nu — som fordum i Edens Have.

Tag to Partikler af den hvidagtige Sædvæske; Mikroskopet kan næppe bestemme Forskellen mellem disse; den ene kan frembringe en Løve med Haar, Negle, Blodkar, Nervetraade med mentale Tendenser og Karaktertræk, og den anden et Menneske med et Legeme ligesaa kompliseret som Løvens og med en Hjerne med Intelligens, som staar langt over Dyrenes.

Det synes højst besynderligt for os at høre Toner frembragt paa en Fonograf, Toner af Sang, Musik fra Piano og Violin eller fra et helt Orkester, alle disse Toner passeret gennem Spidsen af en Naal. Det forkommer os som noget af et Mirakel.

Og dog er dette ikke saa overraskende som dette, at et levende Væsen som for Eksempel en Løve, en And, et Æbletræ, en Rosenbusk kan koncentrere hele sin vidunderlige Organisme i et Æg eller et Frø og af dette frembringe en lignende Organisme.

Ikke nogen af Jordens Seværdigheder kan sammenlignes med Sædefrøet, hverken Niagaras Vandfald, Sankt Peters Kathedral i Rom, Ægyptens Pyramider, Himmalayas Bjergtoppe — ingen af disse er for et tænkende Væsen saa mærkværdig som det lille Frø.

Miraklernes Mirakel er Livet, og Frøet er Livets mirakuløse Aabenbaring.

Elektricitetens, Hypnotismens, Clairvoyancens Undere,

Drømme om stjernebesaaede Himler med deres forbavsende Masser og Distancer, kemisk Affinitet og alle sælsomme mere afhængige Forbindelser med Molekyler paa Kunstens og Opdagelsernes Omraader, alle disse Ting kan ikke tilnærmelsesvis maale sig med Frøet, i hvilket der er kondenseret en meget høj Organisation af fysiske, moralske og intellektuelle Kræfter, som i Fortid, Nutid og Fremtid har eller vil frembringe Tusinder af Skabninger.

P. L. Olsen.

EVANGELIEBERETNINGERNES TROVÆRDIGHED.

Af *O. Ricard.*

Tilliden til Bibelen grunder sig naturligvis i Tillid til Gud, som har givet os Bibelen. Den bestyrkes gennem Oplevelse.

Som bekendt beretter Johannes, at det første Tegn, Jesus gjorde, var at forvandle Vand til Vin ved en landlig Bryllupsfest. Man har kaldt det et Luksusunder: er det ikke Legenden, som sætter saadanne Tryllekræfter i Gang i saa ligegyldigt et Anliggende? Ved første Øjekast kunde det maaske synes saa. Men læg saa for det første Mærke til, at han gjorde det paa sin Moders Bøn. Læg fremdeles Mærke til, at han gjorde det halvt modvillig og saa beskedent og ubemærket som muligt: end ikke Skafferen blev klar over, hvad her var sket, og kun de faa Indviede saa hans Herlighed glimte frem her. Se, saa faar det hele straks Troværdighed. Legenden vilde utvivlsomt lade en Kilde straale frem med perlende Vin, saa alle undredes og priste ham.

Eller tænk paa de smaa, malende Træk, som udmærker flere af de Episoder, der berettes efter Herrens Opstandelse. De to Apostler løber om Kap til Graven. Johannes kommer forst — og standser udenfor, hvad nu Grunden er. Vil han vente paa Vennen, der kommer pustende nede paa Vejen? I saa Fald faar han kun ringe Tak for sin Hensynsfuldhed, thi

Peter stormer lige forbi ham ind i den aabne Grav. Eller er det noget andet, er det dette, at han ligesom tager sig til Hjærtet og besinder sig: hvad skal jeg nu se, er det min Sjæls Haab, der skal opfyldes, eller skal Drommen for evigt svinde? . . . Og se dem saa i det næste Kapitel oppe i Galilæa, hvor de gaar og ikke rigtig véd, hvor de skal gøre af sig selv, det er ikke saadan at vende tilbage til Fiskenettet, naar man har været Apostel: »Jeg gaar hen og fisker.« »Jeg ogsaa.« . . . . I den tidlige Morgen ser de en Skikkelse inde paa Stranden. En kender ham straks: det er Herren! I samme Øjeblik lyder der et Plask: Peter er allerede paa Vej svømmende i Land for at være den forste, der kendte ham. Og saadanne smaa Træk skulde være digtede?

Tag saa det malende og overbevisende Optrin i Apostelgerningernes 12. Kapitel — da Peter er bleven fængslet, og Menigheden er samlet ved Midnatstid i Marias Hus i Bøn for hans Udfrielse. Hvem vilde opfinde en Person som Tjenestepigen Rode, som lukker op, da det banker, og, da Peter staar der ude i egen Person, — i sin Befippelse smækker Doren i for Næsen af ham og lober ind og melder: det er Peter! Og atter, vilde nogen digte, at da de Kristne faar Bud om, at det, de har bedt om, er sket, — tror de det ikke, men siger: Det maa være hans Engel! (Deres Forbavselse over en mulig Udfrielse var saa overhaandtagende, at de i Stedet ansaa det for en mulig Aabenbaring af Peters Skytsengel). Men sligt er oplevet.

Det samme maa man sige om Slutningsordet i det bevægede Optrin, da Jesus gaar ind med de betroede Venner og de nærmeste i den lille Piges Sovekammer og vækker hende op af Dodens Sovn. Alt det kunde man digte. Men hvem vilde finde paa at digte det Ord, Jesus derpaa taler. Det er ikke en Formaning, ikke heller et dybsindigt Ord om Liv og Dod. Nej, han siger: »Giv hende noget at spise.«

Man skal ogsaa være en Psykolog som Lukas for at kunne skrive en Linje som denne, da den Opstandne nu har vist sig for sine Venner og med Ord og Tegn har overbevist dem om, at det virkelig er ham: »Af Glæde turde de endnu ikke tro.«

Saadanne har de følt det. Og lige saadan det, at da Jesus var faret til Himmels og de forstod, dette var definitivt Afsked, nu skulde de ikke se ham her mere: saa vendte de tilbage »med stor Glæde«. Ikke med Vemod eller Skræk, men med stor Glæde. Ja, saadan har de følt det; men denne deres Følelse, livagtigt gengivet, borger for den omdisputerede Himmelfarts Virkelighed.

Saadan skinner det ogsaa stadig igennem i Markus-Evangeliet, at det, der her fortælles, først er set med Peters Øjne. Traditionen vil vide, at Markus fulgte ham som Tolk. Deraf de friske Farver i dette Evangelium: Da Skarerne laa lejrede paa Sletten i Grupper og ventede paa at blive bespist, mindede de om en Kæmpehave med en hel Del spraglede Blomsterbed. Dette er set. Og denne lille Iagttagelse giver straks den hele underfulde Begivenhed Tiltro. Det er i det samme Evangelium vi Gang efter Gang har en Hentydning til Jesu Blik. Hvor forstaaeligt og hvor rørende, naar man mindes, at den, der saaledes fulgte sin Herres og Vens Blik, i sit Livs mest skæbnesvangre Øjeblik netop fik sin Redning ved at møde Jesu Blik, da han i samme Nu blev ført over Gaarden. Da raadede han ham med sit Øje; de talte i det hele det skønneste Øjesprog, thi Peter gjorde nu det eneste, der var at gøre, og det bedste, han kunde gøre, han brast i en bitterlig Graad. Og netop han lader os se Jesu Blik, naar den unge, rige Mand staar overfor ham, eller Modstanderne lurer paa hans Ord og Færd.

For ikke at tale om Gethsemane. Hvilken Mythe vilde fortælle os om en Gudesøn, som vrider sig i Græsset som en Orm og trygler sin Fader, om der ikke er et Udenom her, — og ikke faar, hvad han beder om. Dette er hørt, dette er den frygtelige Virkelighed.

Og saadanne Træk er Skriften fuld af. Forklarelsen paa Bjerget er enestaaende og sælsom; men Drømmesløret sønderrives af den brave, plumpe Haand, som tilbyder at ville tømre smaa Hytter til Herren og de høje Fremmede, og Ægtheden er med det samme sikret. Optrinet lige derefter med den ulyk-

kelige, maanesyge Dreng er ualmindeligt som alle de andre Undere. Men hvilke Disciple vilde digte en Historie om deres egen Afmagt, endsige lægge deres Mester et Ord i Munden, som tyder paa en øjeblikkelig Overvældelse: »Hvor længe skal jeg taale Jer?« Det Suk giver hele Sagen Sandhedspræg.

Jeg vil med disse Vink opmuntre Læseren til at give sig trøstig i Lag med et Selvstudium af Det ny Testamente. Det er ikke en Tryllebog med sære Sagn, man da griber efter, men en Historiebog om Verdens største Begivenheder, nedskrevet af Øjenvidner eller efter deres mundtlige Overlevering.

VED BETHESDAS DAM.

Der levede en Gang en Mand
— nede mod Syd, i Jødeland —
ung og rig paa Gods og Guld,
stærk og lystig, men brødefuld.
Han købte sig Venner for klingende Mønt
og købte sig Kvinder til Vellyst og Pynt.

Han brugte Natten som Dagen til Fest,
til der en Nat kom en sælsom Gæst
snigende ind med lydløse Fjed
og kastede ham paa Lejet ned.
Det var en Sot saa tærende ond,
det var en Vampyr med sugende Mund,
det var de ødede Nætters Løn,
det var hans Gerningers fuldbaarne Søn.

— Og Feberen gøgled med Spot og med Skam,
og da den forlod ham, da var han lam.
Saa gik der Dage, og der gik Aar;
hans sidste Penge til Lægerne gaar,
og Haabet om Helbred med Pengene rinder,
mens Dagene kommer og Dagene svinder.

De Venner, der sad ved hans gæstfrie Bord,
forsvandt, som var de fejet af Jord;
de Kvinder, der delte hans Hjem og Navn,
nu glemmer sig selv i andres Favn;
det Hus, som han ejed, det Guld, som var hans,
blev brugt nu til andres Fest og Dans.

Da hørte han helt mærkværdige Ting
om Helbredelsens hellige Kildespring,
om Englen, som kom med Kraft fra Gud. —
Straks gav han sit sidste Guldstykke ud
og lod sig bære med al sin Skam
til det hellige Sted, til Bethesdas Dam.

Men Skuffelsen kom, og Skuffelsen sved:
slet ingen hjalp ham til Kilden ned.
De andre fik Hjælp, kun han var forladt,
og trist og haablos gik Dag og Nat.
Af fremmede maa han tigge sit Brod,
af Gud i Himlen trygler han Død.
Men Aarene kom og Aarene randt,
hans Haab og Kræfter med Aarene svandt.

— Og om Natten, der er saa kold og lang,
horer i Dromme han Festernes Klang,
ser sig hvirvle i skamlos Dans,
ser sig plukke af Lysternes Krans,
ser sit hele forfejlede Liv.
— Og der fodes en Bon, og han beder: »Tilgiv!«
Ej blot sin Sygdom, men Synd og Skam
vil han sænke ned i den hellige Dam.

Da kommer, efter en frygtelig Tid,
en Mand med et Aasyn som Englens blid,
og der lyder et Ord fra Mandens Mund,
et dejligt Ord: »Vil Du vorde sund?«

Men Nøden fra otte og tredive Aar
i et smerteligt Blik sit Udtryk faar,
og han stammer det frem, og han blues derved:
»Ak, Herre, slet ingen vil hjælpe mig ned.«

— Men Manden, som kom, godt forstaar disse Ord,
og han bøjer sig kærligt ned imod Jord,
klart ser han den syge i Sjælen ind,
og han gyder Lægedom i hans Sind.
Se, han tager hans Haand, og han siger derpaa:
»Du Stakkel, staa op, tag din Seng og gaa!«
— Og han følte Kraft, trods sin Synd og Skam,
da han ilede bort fra Bethesdas Dam. —

Og senere, da han i Templet staar,
da faar han Bod for de svundne Aar,
da faar han et Ord fra Mesterens Mund,
som skal følge ham trygt til hans sidste Stund,
som skal vinke ham frem til et Maal, han nu ser,
det Ord: »Du er rask, men synd ikke mer!« —

L. Caspersen.

Kun den, som behersker sig selv, kan beherske andre. En Person, som aldrig udtaler sig i Vrede, er vis. Hans Sagtmodighed vinder Ærbødighed.

Rettelse.

Side 108, 25. Linje: Instrumentet for dem, læs *fordum.*

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).